

Sevmek İlla ki İçin İçin

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 11 Kasım 2020

Düş sayacı, hafız...
Hani aklımın iklimlerinde somurtan sözcükler
Günü b/ölüp de gece oldu mu
Rükûa vardığım elem yüklü yaftalar
Artık ne düşerse payıma
İnsan denen soytarı rüzgârdan.

İyi de dertliyim dermanım sende.
İyi de efkârımla baş başa
Rabbime âşık ve sadık
Artık kimin ne derdi varsa benimle, hafız.

Mülayim değildim belki öncesinde
Azıcık hırçın ve asi
Gel gör ki mabedimde saklıydım ben
Üstelik yüreğim derin dondurucuda da değildi ezelden:
Ve ben sadece sevdim hem de katıksız sevdim
Acele ile âşık oldum çocuk yaşımdan da öte
Çocuk kalmak suç mu hafız?
Azıcık mayhoş olsa da ruhum
Bak, sevgim yine firar etti hecelere...

Sözcüklerim sandalım, hafız
Aşk elbet küreğim
Ah, ben, kürediğim gel gör ki lanetlendiğim
Elbet şeytanın işi başıma uğrasın hem
Hem Allah biliyor içimi
Dışındaki gölgelerden bana ne, hafız?
Sözcükler tek lüksüm hem de
Sevgiyle diktiğim
Gerçi iki yakam da asla gelmedi bir araya
Ama
Aç değilim ne de açıkta
Beni seven kimse
İçimde büyüyen selin nazarında

Devasa bir damlayım zaman zaman
Gerçi pek de yetemedim ben eşrafıma ama...

Bilindik neyse hafız
Bilinmeze aşığım ben:
En çok Rabbime katıksız hizmet etmenin meali belki de
Andığım aralıksız O'nu
Gönül gözümle yaşarken haddimi bildiğim
Bir evren
Vereceğim tek hesap da Rabbime
Günahım da sevabım da O'nun katında kayıtlı hem
Zaten bir ömür zararım da olmadı bir Allah'ın kuluna.

Direncim.
Dirayetim.
Nefesim.
Şükür öldürdüğüm nefsim.
En çok da İlahi Adalete duyduğum inanç ve iman
Sabrı da öğrendim ya, sonunda.

Nazım ve niyazım
Elbet çok da zor bir insanım
Ve en imkânsızım gerçek kıldığım:
Ne mi, hafız?
Bak, bak, d/okunuyorum kendime
Meğerki en başta sevilmesi gereken benmişim
Sonunda bunu da başardım ya, divanece dönendiğim
Aklın ırmaklarında
Bunca duygunun balta girmemiş ormanlarında
Lakin hizaya gelecekmiş varlığım
Sınandığıma delalet
Ettiğim nice şükür
İhbar ettiğim elbet
İçimdeki sefil çocuk.

Akla zarar/mış
Arşınladığım bunca yol
İyi de nasıl severdim ben kendimi?
Can yanmasaydı bunca zaman

Hem O beni bildikten sonra
Sıra bende kendimi bilip de
Erteleđim bir sevgi
Gülümsemeyi bahşeden evren
Yaşlarım meğer rahmetmiş
Hazan mahsulü bir çiçeđim ben
Üstelik her mevsim kâh solup kâh açan
En çok da o cennet bahçesi
Yaşattığım içimde
Bir içimlik deđil hem sevgi ve inanç
Günün getirisi
Geceye gömdüđüm hüznü bol keseden sevip
Acıyla doğan bir şafağım en kızılından
Soluk deđil hem güneş
Geceye bile tecelli eden
Tesellisi nice şeyin
Sevmek illa ki için için...